

målsætninger, der fremgår af de grundlæggende principper for samarbejdet i artiklerne 2 og 3 A i søjle 1.

På det pengepolitiske område etableres i tredje fase Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) og Den Europæiske Centralbank (ECB). Statutten for ESCB og ECB er indeholdt i en særskilt protokol, der er en integreret del af Traktaten.

Anden fase af gennemførelsen af den økonomiske og monetære union indledes den 1. januar 1994. I denne fase oprettes Det Europæiske Monetære Institut, der bl.a. har til opgave at styrke samarbejdet mellem Medlemsstaternes centralbanker og forberede tredje fase.

Senest den 31. december 1996 afgør Rådet, i hvilket omfang Medlemsstaterne opfylder betingelserne for indførelsen af en fælles valuta. I denne afgørelse indgår kriterier for prisstabilitet, underskud på de offentlige finanser samt valutakurs- og renteutviklingen. Hvis datoen for indledning til tredje fase ikke er fastsat ved udgangen af 1997 indledes tredje fase den 1. januar 1999. Denne fase indeholder foruden indførelsen af en fælles valuta oprettelsen af ovennævnte europæiske system af centralbanker.

Bestemmelser om Danmarks deltagelse i tredje fase er indeholdt i en særskilt protokol, der er en integreret del af Traktaten. Protokollen indebærer, at der i Danmark kan afholdes folkeafstemning, forinden der træffes afgørelse om dansk deltagelse i denne fase.

Den eksisterende EØF-Traktats bestemmelser vedrørende arbejdsmarkeds- og socialpolitik ændres ikke ved Traktaten om Den Europæiske Union. Til gengæld er alle 12 medlemslande i en særlig protokol, der er en integreret del af Traktaten om Den Europæiske Union, blevet enige om at bemyndige 11 medlemslande til at anvende De Europæiske Fællesskabers institutioner, procedurer og mekanismer til at vedtage videregående retsakter på dette område. Protokollen ledsages af en aftale indgået mellem Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater med undtagelse af Storbritannien. I henhold til denne aftale kan Rådet (de 11) vedtage foranstaltninger med kvalificeret flertal, som vedrører forbedring af især arbejdsmiljøet for at beskytte arbejdstagernes sikkerhed og sundhed, arbejdsvilkårene, information og høring af arbejdstagerne, lige muligheder for mænd og kvinder på arbejdsmarkedet og ligebehandling i arbejdet, erhvervsmæssig integration af personer, der er udstødt fra arbejdsmarkedet. Subsidiaritetsprincippet (nærhedsprincippet) i artikel 3 B finder også anvendelse med hensyn til det videregående samarbejde om den sociale dimension som indeholdt i aftalen mellem de 11. Dette fremgår også af

de enkelte bestemmelser i aftalen.

Direktiver, som vedtages i henhold til aftalens art. 2, er minimumsdirektiver.

Direktiver kan gennemføres ved nationale kollektive overenskomster, jfr. art. 2, stk. 4. Endelig indeholder aftalen bestemmelser, som gør det muligt for arbejdsmarkedets parter på europæisk plan at spille en fremtrædende rolle ved udformningen og gennemførelsen af forslag.

Samarbejdet vedrørende miljøpolitik styrkes først og fremmest ved indførelse af kvalificeret flertal som ny hovedregel for beslutninger i Rådet. Princippet om miljømæssig bæredygtig vækst er medtaget blandt de grundlæggende principper for fællesskabs-samarbejdet i søjle 1. I miljøafsnittet i søjle 1 præciseres det, at miljøpolitikken tager sigte på et højt beskyttelsesniveau og bygger på forsigtighedsprincippet, princippet om forebyggende indsats, princippet om indgreb over for miljøskader fortrinsvis ved kilden og princippet om, at forurenere betaler. Det præciseres ligeledes, at kravene med hensyn til miljøbeskyttelse skal integreres i alle andre politikker. Der indsættes en regel om, at alle harmoniseringsforanstaltninger, der berører miljø, skal omfatte en beskyttelsesklause, der giver medlemslandene mulighed for selv at gribe ind ud fra miljøhensyn. Endelig kan miljømæssige foranstaltninger i medlemslandene helt eller delvist finansieres ved den samhørighedsfond, der oprettes.

Traktaten om Den Europæiske Union indeholder i søjle 1 og i en særlig protokol en række nærmere bestemmelser om styrkelse af samarbejdet vedrørende økonomisk og social samhørighed, hvilket indebærer finansielle foranstaltninger til fordel for de dårligst stillede medlemslande.

I søjle 1 i Traktaten om Den Europæiske Union tilføjes afsnit om følgende nye samarbejdsområder: transeuropæiske netværk (transport-, telekommunikations- og energiinfrastruktur), forbrugerbeskyttelse, kultur, uddannelse og erhvervsuddannelse, sundhed, industripolitik og udviklingsamarbejde. Flere af disse samarbejdsområder har allerede været genstand for beslutninger. Det forhold, at de nu får et selvstændigt afsnit, vil indebære en styrkelse af indsatsen på områderne.

Ved Traktaten om Den Europæiske Union indføres en ny procedure for fælles beslutningstagen imellem Rådet og Europa-Parlamentet. Proceduren indebærer to behandlinger i henholdsvis Rådet og Parlamentet, der om nødvendigt efterfølges af en forligsprocedure med henblik på, at Rådet og Parlamentet kan nå til enighed. Såvel Rådet som Parlamentet får mulighed for at godkende resultatet af forligsproceduren. Såfremt forligsproceduren ikke